

stemmer ganske med adskillige tidligere afsagte Overrettsdomme. Det Argument, som Jernbaneselskaberne, praktisk talt, har gjort gældende mod Dommen, er, saa vidt jeg ser, i Virkeligheden ogsaa kun det, at der her paaføres dem en Risiko, de ikke kan bære. Men hertil er blot at svare, at kan Jernbaneselskabet ikke bære Risiko, hvorledes skulde saa den private brandlidte kunne bære den? Sikkert langt mindre. I Fjor uddybede jeg disse Ting, jeg nu har haft den Ære at nævne, noget mere, men det er unødvendigt for mig at gøre det atter i Aar, saa meget mere som den højtærede Minister nu i Virkeligheden har taget det samme Udgangspunkt som jeg. Medens Ministeren i Fjor vilde fritage Jernbaneselskaberne for Ansvar, naar de blot havde overholdt deres Regulative, ikke blot for saa vidt angik Bygninger og Løsøre, men ogsaa for saa vidt angik Heder og Skove, agrarisk Skade, stiller han sig nu i Lovforslaget saaledes, at Loven af 1898 skal blive ved at gælde, navnlig ogsaa med Hensyn til agrarisk Skade: Heder og Skove; kun for saa vidt angaar Bygninger og Løsøre, skal der gøres en Begrænsning. Jeg vil i Forbigaaende gøre den Bemærkning, at det er et Standpunkt, som fører til, at hvis den samme Gnist forårsager Ildebrand i et Hus og paa en Hede, skal Jernbaneselskabet erstatte Skaden paa Heden, men ikke paa Huset. Den højtærede Minister stiller sig i Virkeligheden altsaa paa samme Udgangspunkt, som jeg staar paa, og deraf flyder, at det ikke længere kan paahvile mig at bevise, at Jernbaneselskaberne bør bære det ubetingede Ansvar. Det er da Ministeren, der maa have Bevisbyrden for, at Jernbaneselskaberne skal fritages for Ansvar, naar det gælder Bygninger og Løsøre. Den eneste Grund, den højtærede Minister har anført, forekommer mig at være den, at Bygninger og Løsøre kan forsikres, bør forsikres og vel i Almindelighed vil være forsikret. Jeg tiltræder ganske den Opfattelse, men jeg tror ikke, at den kan føre til de Resultater, som den højtærede Minister udleder af den. Jeg skal i den Henseende gøre opmærksom paa, at det, der sker ved, at man forsikrer sig mod en Risiko, er ikke, at man forøger eller formindsker denne Risiko, den bliver akkurat den samme, som den var før; man omlægger den blot. I Stedet for at den direkte interesserede selv bærer Risiko, gaar fri en Mængde Aar og, naar der et Aar sker stor Skade, selv betaler den, betaler han en anden, nemlig

Forsikringsselskabet for at bære Risiko, han betaler en aarlig mindre Præmie for saa at være fri for den store Skade, naar endelig Ulykken rammer. Den højtærede Minister var i Fjor tilbøjelig til at godkende denne Betragtning, men han sagde, at den var ren juridisk, og man maatte se praktisk paa Sagen. Hertil vil jeg gerne sige, at denne Modsætning vil vi Jurister ikke acceptere, vi holder netop i høj Grad paa, at vor Videnskab er en praktisk Videnskab, og vor Opgave er i mødende Tilfælde at afveje de forskellige Interesser i Livet, saaledes at der kan udkomme det mest praktiske Resultat for alle. Det er ogsaa meget let at paapege, at det foreliggende Spørgsmaal ikke blot er formelt juridisk, men ogsaa rent praktisk. Der er ingen Tvivl om, at naar et Forsikringsselskab skal tage mod en Forsikring, tager det alle Risikomomenterne i Betragtning. Anlægges der altsaa en Bane forbi det Sted, hvor den Ejendom, der skal forsikres, ligger, vil Faren for Brand paa Grund af Gnister fra Lokomotivet involvere en forøget Risiko og bevirke, at Præmien sættes saa meget højere. Det kom ogsaa frem under Forhandlingerne i Fjor, at der har vist sig Tendens hos Forsikringsselskaberne til at sætte Assurancepræmierne højere for Ejendomme, der ligger i Nærheden af Jernbaner, der befares af Lokomotiver. Paa den anden Side tager Forsikringsselskaberne utvivlsomt ogsaa i Betragtning, hvilken Udsigt de har til atter at faa Dækning hos den, der har forårsaget Skaden og eventuelt kan blive ansvarlig. Naar Forholdet er det, at Ansvar for Gnistfare i betydeligt Omfang hviler paa Jernbaneselskaberne, regner Forsikringsselskaberne naturligvis med, at de her kan faa deres Udlæg betalt, og de kan saa sætte Præmien saa meget lavere. Der er ikke mindste Tvivl om, at Forsikringspræmien rent praktisk staar i Forbindelse med det Spørgsmaal, vi her behandler. Den vil stige og dale i det nøjeste Forhold hertil. Den højtærede Minister har fremhævet, at hvis min Betragtning var rigtig, maatte det have vist sig, at Selskaberne, efter at vi havde faaet Loven af 1898, havde sat deres Præmier ned i Anledning af det Ansvar, der da blev paalagt Jernbaneselskaberne. Hertil vil jeg sige, at det at om-lave en Forsikringstarif er et meget stort og vanskeligt Arbejde, som man ikke skrider til hvert Øjeblik. Man samler en betydelig Mængde Erfaringer, inden man gaar til noget saadant. Det kunde derfor være ganske naturligt, om man ikke om-